

ROLUL PRESEI FAȚĂ DE DOBROGEA

Presa din Țara Românească în general, și Presa din Dobrogea în special, are către această provincie obligațiunile unui contract de o mare răspundere de onoare și de caracter. Neajunsurile economice ale provinciei, trebuințele materiale ale populației, cultul, instrucțiune, a armata, într'un cuvânt tot ce se referă la bună starea și înflorirea Dobrogei, trebuie să facă obiectul de discuțiune al presei în general; căci Presa trebuie să fie tribuna de pe care se predică *adevărul și dreptatea*, și numai ea este singurul mijloc prin care poporul stă la vorbă cu clasele conducătoare, cu guvernele țerei.

Dacă în restul țerei, unde educațiunea civică a cetățenului este într'u cât-va formată, tot se simte încă nevoie de intervenirea presei, pentru apărarea drepturilor poporului și luminarea lui asupra îndatoririlor ce le are către societate; aci în Dobrogea, nici vorbă nu mai încap, că Presa se găsește în adevăratul ei rol, când intervine între o populație, care abia a deschis ochii la razele unei vieți constituționale, și guvern.

Dar, dacă admitem intervenția Presei în viața politică și socială a Dobrogei înțelegem în același timp, ca ea nu trebuie să depășească stipulațiunile unui contract de onoare și demnitate.

Din nenorocire însă tocmai acesta este marele păcat în care a cădut o parte a presei din țara noastră.

Pe când ómenii, căroro li s'a încredințat sórta Dobrogei, fac jertfa propriilor lor interese, ca să aducă această provincie la progres și înflorire; pe când cu o perseveranță uimitóre, ei își primejduesc chiar viața, ca s'o scape de agitațiunile unor mâni străine și vrăjmașe neamului nostru, din capitala țerei, două ziare mai cu sémă, găsesc prilegiul să-și umple colónele cu știri senzaționale, din niște fapte a căror față au denaturat'o cu interes.

Ce însemnéază această gónă nebună, în care órba patimă rînjește colții săi veninoși ?

Călcarea cu voe a obligațiunilor unui contract de onoare și de caracter.

Și în acest cas, pentru noi dobrogenii, or-ce contract cu Presa, ce și-a uitat solia ce are, de a predica adevărul și dreptatea rămâne nul și neavenit.

Un dobrogean

("Centrul Dobrogei", I, nr. 21, 26 octombrie 1898: 1)